

Predikan vid vespergudstjänst i Skara domkyrka den 15 aug. 1929.

Sv. ps. 269: 1.

*Jag själv, säger Herren, skall
vara en eldsmur omkring Jerusa-
lem, och jag skall bevisa mig här-
lig därinne. Zach. 2: 5.*

I DEN SYN, som för fram till vår text, såg profeten Zacharja en man, som hade ett mätsnöre i sin hand. Då frågade han mannen: »Vart går du?» Denne svarade: »Till att mäta Jerusalem för att se, huru brett och huru långt det skall bli». Då fick mannen genom ett himmelskt sändebud det meddelandet: »Jerusalem skall ligga såsom en obefäst plats; så stor myckenhet av djur och människor skall finnas därinne. Men» — tillägger han — »jag själv skall vara en eldsmur däromkring, och jag skall bevisa mig härlig därinne.»

Det var den stora frågan under tiden efter fångenskapens slut, huru det ödelagda Jerusalem och det grusade templet skulle vara återuppbyggt för att på nytt bli det återvändande folkets hemort. Stora förhoppningar hade man ej på detta återuppbyggande. Förvisso skulle det ske under mycket blygsamma förhållanden. Det fattades tillgångar. Även illvilliga grannar sökte förhindra verket. Mannen, som ämnade utstaka platsen, tänkte ej på att taga till måtten så synnerligen vidlyftiga. Ej torde man befara, att den tillämnade platsen skulle bli för trång för dem, som skulle bo inom murarna (Jes. 49: 19).

Huru ofta vilja ej vi människor mäta ut efter våra egna fåkunniga tankar, mästra, styra på egen hand, ofta under oro och ångslan, att det ej skall lyckas, därvid ej besinnande, att allt ytterst beror av Herrens nåd, att han ordnar med våra handhavanden efter sin egen vilja. Vi äro såsom en liten fruktande hjord, såsom besinnade vi ej, att vi hava en herde, som vårdar sig om alla. I stället för att vara »trygga» som »Guds lilla barnaskara» känna vi oro, ändock vi ha så

rika löften att hålla oss till. Gud själv vill mäta ut åt oss och fastställa gränserna för de önskningar, som vi hava under vårt jordeliv. Han själv skall vara vårt skydd, såsom han fordom bevarade sitt folk under ökenvandringen, då han i molnstoden om dagen och eldstoden om natten ledde det genom öknarnas faror. Han själv — står det — skall vara en eldsmur omkring Jerusalem. När det ingick i hans plan att återuppbygga Jerusalem, då *skulle* det ske. Intet kunde motstå utförandet av hans vilja. Vad som i hans eviga råd är fastställt, det *måste* fram, det *skall* fram, människor till trots. Själv omgärdar han sin lilla hjord, ty det är hans goda behag att giva oss riket. Detta går han själv i god för enligt sitt ord och löfte, varpå ingen behöver tvivla.

Ett Herrens underbara verk har ock under senare tid kommit till synes, nämligen den svenska kyrkosångsrörelsen. Vi ha under dessa oförgätliga dagar¹ sökt mäta och utstaka gränserna, angiva riktlinjerna för de olikartade företeelser, som sammanhånga med den underbara sak, som heter Guds lov i församlingen. Vi ha stått med våra mätsnören, mätt och värderat. Vi ha påvisat, vad som ligger uppenbart i de sammanhang, som höra samman i fråga om kyrkans sång och musik samt hennes gudstjänst. Vi ha, där vi ej kunnat komma med exakta mått, uttalat våra aningar, våra förmodanden om de rätta sammanhangen. Men vi ha ock känt, huru våra ord och tankar ej räckt till att beskriva de verkligheter, som under dessa dagar skulle framhavas. Våra mätsnören ha varit för korta, våra ord för svaga, enär uppgiften, vi åtagit oss, varit alldeles för överväldigande. Vi ha alla förstått, att här ej är fråga om arma människoting, att här ej äro murar av människohänder, resta till skydd för de strävanden i vår kyrka, som gå ut på att i toner förkunna Herrens lov. Herren själv har bestämt gränserna, han själv har varit eldsmuren omkring sin skapelse i vår kyrka: hennes underbart utdanade, underbart verkande sång och musik. Han själv lägger sitt lov i våra hjärtan och på våra läppar. Han själv utdanar formerna, han själv fogar samman händelseförloppet, som skall tjäna hans avsikter, han själv står bakom *allt, allt!* Han själv väcker lovsången till liv och förlänar den tidvis en allt kraftigare stegring, tidvis en så småningom skeende tillbakagång — allt efter sina för oss fördolda syften, allt för att lända till sitt rikes bästa. Vakart har han över kyrkans sång och musik såsom en skatt, vare sig den varit dold eller uppenbar. Ty kyrkans sång och musik höra ock med till hennes skimrande juveler. Den, som rör vid

¹ Denna predikan hölls vid avslutningsgudstjänsten av den lit.-musikal. kursen d. 12—15 aug.

någon av dessa, det må nu vara diakoni, mission, ungdomsvård, gudstjänstliv m. m., rör vid hans ögonsten. Han säger: »Jag själv skall vara en eldsmur omkring Jerusalem, och jag skall bevisa mig härlig därinne».

Detta skall du, käre broder vid altare eller orgel, veta, när du nu efter dessa högtidsdagar går till din »prästtjänst» därhemma i helgedomen såsom ordets eller tonernas tjänare. Tar du din sak allvarligt såsom en gärning inför Gud, så vet, att om du än bor aldrig så långt från de stora allfarvägarna, så hör du med till detta stora sammanhang. Vet, att du i din av människor ofta ringaktade gärning utför ett värv, som aldrig kan skattas nog högt, därför att Herren själv står där bakom. Din gärning är stor, ja överväldigande, ty den är Herrens. Gå därför med frimodighet till ditt kall! Du kommer ej i eget, men i Herrens namn, när du sätter dig vid orgeln för att börja din gudstjänst, eller när du å anförarpallen ger tecken åt din kör att sjunga, eller när du i ditt hem inför de uppslagna noterna söker tyda de stora mästarnas tankar. Du kommer ej i eget utan i Herrens namn, när du, höljd i ämbetets dräkt eller skrud, bestiger trappan till hans altare för att där i toner föra Guds ord ut i menigheten, eller när du i studiekammaren skådar, huru underbara Guds verk te sig i den heliga sångens historia. Du förnimmer, huru Gud bor därinne, huru han där bevisar sig härlig.

Stor, ja överväldigande är uppgiften, ty den kommer från Gud, men stort är ock ansvaret. Det är underbart, ja en stor nåd, att, när Herren vill med tonernas hjärtevinlande skönhet gripa tag om sjä-larna, han låter oss ovärdiga vara sina ringa redskap. Det hör till hans regeringssätt att till sitt rikes främjande utsöka, kalla, med insikter och färdigheter bekläda det, som *intet är*, för att det må bliva det, som *är*. Men så kräves från vår sida att ej vara ohörsamma den kallelse, som vi inom oss känt, för att vi av hans nåd och i hans kraft må förhärliga honom i hans kyrka. Låt oss ej nedgräva utan flitigt använda de pund, som han åt oss förlänat. Olika stora äro dessa, olikartade ävenledes. En har fått gåvan att tyda Guds underbara väg, när det gällt att åt varje tid skänka ur tonernas rika förråd, vad den behöver. En annan att själv låta tonerna tala till människohjärtana, det vare nu med människorösten eller med instrumentets ordlösa, men därför också outsägliga musik. En annan att samla, undervisa, öva, hänföra dem, som äro kallade att gemensamt i konstsångens mångskiftande gestalter bära tonerna omkring i själarnas värld. En annan att organisera den yttre samhörighet av sångare och sångarinnor, av den heliga musikens ämnessvenner, som är nödvändig för

att åstadkomma *ett evigt verk*, att Guds härlighet må bo i hans helgedom.

En gåva är oss slutligen alla given, även om vi ej känt oss kallade till särskilt avgränsade uppgifter, när det gäller att förkunna Herrens lov. Alla hava vi väl åtminstone några få toner på röstskalan att av Guds nåd använda, även om vår förmåga att rätt bruka dem skulle av oss själva anses ringa eller ingen. Må vi även låta den minsta gåva komma till användning i församlingens gemensamma sång. Skulle andra ej sakna den, saknas den förvisso av Gud, som framför allt lyssnar till när »hjärtat sjunger och spelar till Guds ära» (Kol. 3: 16), vilket är den heliga sångens A och O. Hjärtats hängivenhet för uppgiften skapar de stora mästarna likaväl som den ringaste sångaren i församlingens gemensamma lovoffer. Hjärtats hängivenhet manar fram givmildheten att av eget jordiskt överflöd stödja kyrkans spirande sångargärning. Hjärtats hängivenhet frammanar ansvarskänslan att i dessa sångens uppgångstider var och en gör sin plikt i medverkan till att Guds ära och själarnas eviga väl främjas. Hjärtats hängivenhet frammanar ansvarskänslan i en outtröttlig inbördes kärlek, en ej sinande hjälpsamhet till inbördes stöd, så att vi åsidosätta egna små tycken, egen så lätt framträdande fåfänga i sångargärningen, vilket stundom lätt kan äventyra det helas bestånd. Klart vare vårt mål, att *ej vi*, utan Gud må bevisa sig härlig i sin kyrka. Det är till sist ej vi, som någonting gjort och göra, det är Gud, som gjort och gör allt. —

Aftonen är inne, den sista aftonen av våra sköna dagar av gemensamhet omkring betraktandet, övandet, firandet av det som hörer till Herrens sköna gudstjänst. I vespern älskade de gamla, i vespern älska vi att med dem såsom föredöme i våra hjärtan och på våra läppar frambära den högt benådade jungfruns lovoffer till Gud. Vi ha mycket att tacka för, tacka, ödmjukt tacka för efter fullbordade arbetsdagar, och den ödmjuka tacksägelsen har ock mera att vänta. Låt oss i glädjen över Guds rika håvor till oss och genom oss till kommande slakten i sena led efter oss fortgå, på den av honom utvisade vägen! Självt vill han härvid vara en eldsmur omkring oss, men själv vill han ock bevisa sig härlig i sin heliga boning. Amen.

Sv. ps. 229: 6—8.

F. M. Allard.